

OBJEKтна ARHITEKTURA NA OSNOVI SEMANTIČNE ZGRADBE INFORMACIJE

V. ŽUMER,
P. KOKOL,
L. PIPAN

UDK: 681.3.07

VISOKA TEHNIŠKA ŠOLA, MARIBOR, JUGOSLAVIJA
FAKULTETA ZA ELEKTROTEHNIKO, LJUBLJANA,
JUGOSLAVIJA

Članek podaja semantično zgradbo informacije, kjer imajo objekti omejitve, lastnost, atribut in predstavitev. Prikazana je arhitektura za nekatere značilne objekte. Ta koncept je zelo primeren za zanesljivo neposredno izvajanje.

OBJECT ARCHITECTURE ON THE SEMANTIC STRUCTURE OF INFORMATION. The paper gives the semantic structure of information where objects have scope, property, attribute and representation. Storage architecture for some interesting objects is described. This concept for reliable direct execution of HLL programs is appropriate.

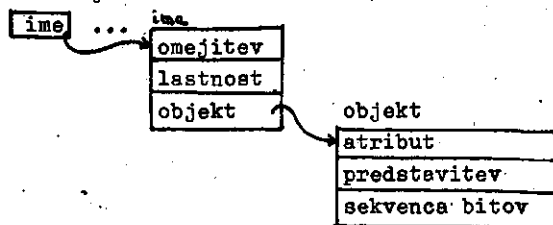
1. UVOD

Kljub izrednemu razvoju elektronskih vezij po eni strani in razvoju programskih jezikov in tehnik programiranja po drugi strani, večina računalnikov deluje na principu klasičnega von Neumannovega koncepta. Posledica tega je, da imamo danes še zmeraj velik semantični razkorak med uporabnikovim okoljem in materialno opremo. Do sedaj znane izboljšave von Neumannovega koncepta v zgradbi informacije so značke (1), ki vnašajo atribut podatka in deskriptorji (2), s pomočjo katerih se dosega podatkovne strukture. Prav tako je znan koncept capability adresiranja (3), s katerim se doseže pravilno dodeljevanje informacije. Še višjo abstrakcijo podatkov zasledimo v zadnjem času s tako imenovano objektno orientirano arhitekturo, kjer imamo namesto linearnega pomnilnika množico objektov.

Vse navedene sheme pa uporabljajo še vedno fikšno dolžino informacije kot npr. zloge ali besede. Slabost tega je, da ni mogoče opravljati operacij med različno dolgimi podatki. Prav tako ni mogoče dinamično spreminjati narave objektov. Izboljšanje navedenih slabosti dosežemo s semantično zgradbo informacije, ki se zrcali že v arhitekturi računalnika.

2. SEMANTIČNA ZGRADBA INFORMACIJE

Semantično zgradbo informacije predstavimo kot množico odnosov med dosegom in vrednostjo (4). Odnose razdelimo v štiri hierarhične kategorije: omejitev, lastnost, atribut in predstavitev (sl. 1). S tem je običajno definirani tip razdeljen na lastnost in atribut.

Slika 1

Ime vsebuje omejitve, lastnost ter kazalec na objekt, sam objekt pa vsebuje atribut, predstavitev in sekvenco bitov. Omejitev definira, na kakšen način in komu je dosegljiva informacija preko imena. S tem dosežemo pravilno dodeljevanje informacije in naščito. Predstavitev daje možnost spremenljive dolžine in strukture informacije. Iz sekvence bitov dobimo glede na atribut in predstavitev vrednost objekta ali kazalec na drug objekt.

Imamo dve osnovni operaciji: asocijacijo in evaluacijo. Asocijacija poveže ime in objekt ter se uporabi tedaj, kadar spremenljivka dobi neko vrednost. Če je bilo ime povezano z objektom, asocijacija sprosti stari objekt in poveže ime z novim objektom. Pri asocijaciji je treba najprej pregledati pravico dosega glede na omejitve v imenu in nato še primernost asocijacije glede na lastnost v imenu. Z evaluacijo se zgradi nov objekt in to pri kakršnihkoli operacijah s starimi objekti. Glede na vrednost omejitve v imenu se ugotavlja primernost evaluacije in možnost operacije. Novi objekt ima samo atribut in predstavitev, ne more pa imeti lastnosti niti omejitve tako dolgo, dokler se ne poveže z imenom.

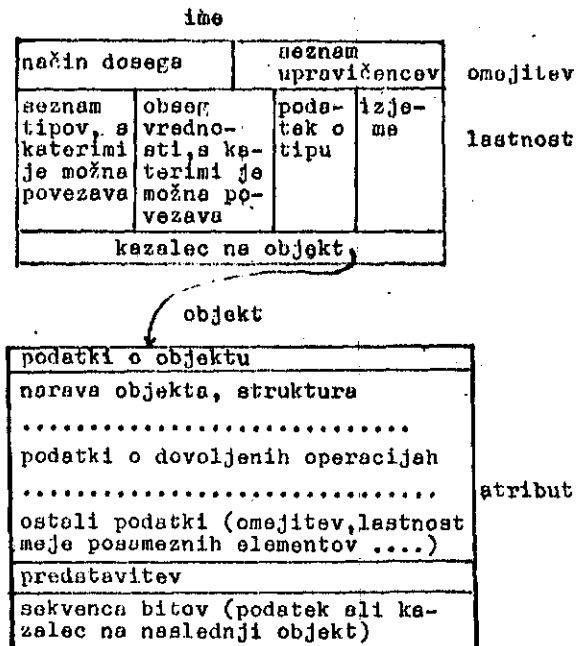
Omejitev vsebuje dva dela: način dosega in seznam upravičencev, ki lahko dosežejo to ime. Zlasti pri dodeljenih in porazdeljenih informacijah omejitev omogoča večjo zanesljivost izvajanja.

Lastnost definira odnos med imenom in množico objektov, ki se lahko povežejo s tem imenom. Lastnost torej določa, kateri atribut v objektu in kakšne vrednosti se lahko povežejo z imenom. V lastnosti se lahko podajo razne izjeme, ki so morda potrebne zaradi implementacije arhitekture.

Atribut definira odnos med objektom in med množico dovoljenih operacij s tem objektom. Atribut določa naravo objekta kot je npr. procedura, celo ali realno število, prav tako pa določa tudi strukturo objekta kot npr. polje, zapis, itd.

Predstavitev določa odnos med objektom in nje-

govo fizično predstavitev. Predstavitev do-
loča osnovno številskega sistema, dolžino šte-
vila, način zapisa kodiranja, način kako je
predstavljeno polje, dolžino dinamičnih struk-
tur itd.

Slika 2

Na sliki 2 prikazujemo podrobnejšo zgradbo
imena in objekta.

Podatki o objektu vsebujejo dodatno informaci-
jo o objektu, ki je potrebna pri upravljanju s
pomnilnikom (dolžina objekta, število segmen-
tov objekta, aktivnost objekta, ...).

3. ARHITEKTURA OBJEKTOV

Predpostavljamo dovolj velik pomnilnik, v ka-
terem je sekljalna tabela in množica naključno
razporejenih imen in objektov. Takšen koncept
se izkaže kot zelo uporaben pri neposrednem
izvajanju visokega programskega jezika, saj
moramo v tem primeru pregledovati primernost
evaluacije oz. asocijacije tik pred izvaja-
njem.

V našem primeru so objekti lahko različne po-
datkovne strukture, sekljalne tabele, okviri,
slike procedur in krmilnih konstruktorov kot so
npr. if, while, when.

Objekt za celi tip (integer)

osnovni tip		celi tip		d - dolžina sekvence bitov
dovoljene operacije				b - baza številskega sistema
d	p	b		c - predznak števila
sekvenca bitov				

Objekt za sestavljeni tip polja (array)

Zaradi enostavnosti implementacije je polje
deklarirano enodimenzionalno, več dimenzij do-
sežemo z rekurzijo.

Splošni stavek za deklaracijo polja je:

ime is array SM:TSM ... ZM:TZM of tip

polje		tip	
dovoljene operacije			
TSM	SM	TZM	ZM
o_1	l_1	o_2	o_n
k_1	k_2		k_n

SM - spodnja meja indeksa polja
TSM - tip SM
ZM - zgornja meja indeksa polja
TZM - tip ZM
 $o_1, o_2 \dots o_n$ - omejitve posameznih elementov
polja
 $l_1, l_2 \dots l_n$ - lastnosti posameznih elementov
polja
 $k_1, k_2 \dots k_n$ - kazalci na nadaljnje elemente
tega polja, ki so lahko objekti
osnovnih tipov ali pa objekti
sestavljanih tipov

Objekt krmilnih stavkov

Podobno kot za podatkovne strukture, lahko tu-
di za krmilne stavke upoštevamo semantiko že v
arhitekturi. Objekt krmilnega stavka ne potre-
buje imena, ima samo vstop v sekljalni tabeli.

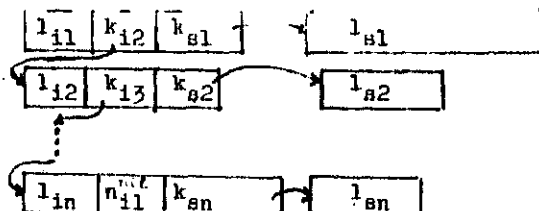
Splošna oblika krmilnega stavka je:

```

struct logični izraz 1 do lista stavkov 1
else logični izraz 2 do lista stavkov 2
:
else logični izraz n do lista stavkov n
end

```

Objekt krmilnega stavka vsebuje več objektov:

l_i - logični izraz
 l_s - lista stavkov
 k_i - kazalec na logični izraz
 k_s - kazalec na listo stavkov

4. ZAKljučEK

Z navedeno arhitekturo je mogoče zelo zaneslji-
vo izvajanje programov, s čimer se zmanjša ce-
na vzdrževanja programov. Prav tako se poveča
učinkovitost izvajanja programov in zaščita
informacije. Če zahtevamo izvajanje programov
z veliko zanesljivostjo, potem je v navedenem
konceptu izvajanje programov mnogo hitreje kot
pa v običajnih računalnikih. To je razumljivo,
ker je koncept preverjanja vnosov že v arhi-
tekturo, kjer se dinamično preverjajo omejitve,
lastnost, atribut in predstavitev. V primeru,
da želimo enako zanesljivost doseči z običaj-
nimi računalniki, opravljajo to delo programi
v okviru operacijskega sistema.

Današnja VLSI tehnologija nam ponuja pomnilni-
ke z velikimi kapacitetami na osnovi asocia-
tivnega dosega in z dodatno logiko. Ceneni mi-
kroprogramirani procesorji pa omogočajo izde-
lavo procesorjev za naše posebne namene. Raz-
voj tehnologije kaže, da bo v nekaj letih im-
plementacija objektivne arhitekture kljub kom-

pleksnosti tudi ekonomsko upravičena.

LITERATURA:

1. E.A. Feustel, On the Advantages of Tagged Architecture, IEEE Tr. on Computer, C-22(7), 1973
2. T.A. Welch, An Investigation of Descriptor Oriented Architecture, Proc. of the Third Annual Symposium on Computer Architecture (1976)
3. J.B. Dennis, E.C. Van Horn, Programming Semantics for Multiprogrammed Computations, CACM 9(3), March 1966
4. M. Tokoro, T. Takinaka, On the semantic structure of information, 9-th Annual Symposium on Computer Architecture, Austin 1982
5. V. Žumer idr., Raziskava mikroprogramirane arhitekture za implementacijo visokega programskega jezika, raziskovalna naloga, VTB, Maribor 1982